

[Boye Meyer.]

opfattelserne overfor hinanden. Jeg er af den overbevisning, at flertallet vil få ret i sin opfattelse.

I betænkningen udtaler mindretallet videre, at socialdemokratiet anser den udvikling, lovforslaget indvarsler, for meget uheldig, og at udbetalingen af høje udbytter i store dele af befolkningen vil føles som en udæskning. Jeg vil gerne spørge, hvad er meningen med den bemærkning? Er der måske noget udæskende i, at folk får det til enhver tid mulige udbytte af den økonomiske indsats, de er med til, ved at investere penge — mange eller få penge, det er en sag for sig — i produktion og handel, hvoraf resultatet kan blive såre beskedent og i adskillige tilfælde endogså negativt?

Jeg skal med disse få bemærkninger til lade mig på mit partis vegne at anbefale at stemme for flertallets ændringsforslag.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Det ærede medlem hr. Thor kil Kristensen mente — i en iøvrigt prisværdig kort tale — at kunne præcisere, hvad der var det centrale og det væsentlige i denne sag. Det var efter det ærede medlems mening, at de forudsætninger, hvorunder denne lov i sin tid blev givet — det var så vidt jeg erindrer i maj 1940 —, nu ikke længere er til stede. Det ærede medlem pegede i denne forbindelse på lønstoppet. Man kunne her spørge, hvorfor det så ikke for længe siden havde været nødvendigt at foretage de ændringer, der nu er foretaget, eftersom det er længe siden, lønstoppet er forsvundet. Endvidere pegede det ærede medlem på det misforhold, der er imellem udbytterne og de kurser, der betales skat efter.

Jeg vil hertil svare, at det nok er muligt, at dette er det centrale for det ærede medlem, men i så fald er de nødvendige indrømmelser til disse for det ærede medlem så centrale synspunkter givet i mit forslag om at sætte udbyttebegrænsningen i forhold til egenkapitalen. Heri ville det ærede medlem kunne finde tilstrækkelig begrundelse for, at hans centrale forudsætninger var opfyldt. Man kunne også stille et modspørgsmål: Vil det ærede medlem mene, at forudsætningen for at give loven den karakter, den nu får, fuldtud er tilstede? Gives der andre samfundsborgere frit løb med hensyn til indkomststigning? Mener det ærede medlem, at tiden er inde til at lade et større forbrug slå igennem? Det ved jeg det ærede medlem ikke mener; og jeg finder derfor, at det havde været rigtigere, om mit forslag var gået

igennem og ikke det, der formentlig nu bliver gennemført.

Yderligere ræsonneren over de økonomiske virkninger af denne lovgivning er imidlertid ganske overflødig. Forholdet er ganske simpelt det, at efter den udvalgsbehandling, vi havde i slutningen af sidste samling, blev det pålagt mig at udarbejde et forslag til en ny udbyttebegrænsningslov. Man antydede i grove træk, hvorledes man kunne tænke sig, at dette forslag skulle se ud, og hæftede sig først og fremmest ved, at det burde indeholde en udbyttebegrænsning i forhold til egenkapitalen i selskabet. Jeg fulgte de synspunkter, vi kunne enes om, og fremsatte et forslag i overensstemmelse hermed i folketinget. Til trods herfor er det blevet totalt afvist. De ærede ordførere kom under første behandling med en række indvendinger. Man gjorde indvendinger imod, at selskaber, der er oprettet efter maj 1940, ikke blev anderledes stillet end ældre selskaber, således som de har været det efter den hidtidige lovgivning. Man gjorde indvendinger imod, at selskaber i visse tilfælde kunne blive bundet til lavere udbytter, end det hidtil havde været lovligt at udbetale. Man gjorde indvendinger imod, at der ikke var fornøden adgang til at udjævne udbytter efter konjunktursvingninger ved hjælp af reguleringsfonden. Overfor alle disse indvendinger, der naturligvis havde et vist sagligt indhold, gav jeg tilkende, at jeg var villig til at forhandle.

Med andre ord, der foreligger her et lovforslag, der svarer til, hvad man under sidste udvalgsbehandling mente at kunne samle enighed om fra praktisk talt alle sider. Overfor de saglige indvendinger, der blev gjort mod enkeltheder i lovforslaget, stillede jeg mig absolut forhandlingsvenlig. Derefter kunne man med rette forvente, at der i det nedsatte folketingsudvalg ville blive forhandlet om sagen. Men som allerede sagt fra denne talerstol af den socialdemokratiske ordfører var der ikke nogen sådan forhandlingsvillighed til stede. Man ønskede ikke fra nogen side at forhandle om disse problemer. Man ønskede at give regeringen, give mig et diktat, som var at følge. Jeg finder, det er en meget ringe samarbejdsvilje, her er lagt for dagen, og jeg finder, det er en politisk fremgangsmåde, der står i absolut modstrid med, hvad der blev sagt, da loven sidst blev forlænget.

Det er klart, som jeg har haft lejlighed til at sige det i udvalget, og som det er blevet citeret her, at regeringen ikke kunne gøre dette til et kabinetsspørgsmål. Det er også